

Mame, doamne și...

Elegantul salon al Muzeului Literaturii Române a găzduit un spectacol de cameră îngrijit, pus în scenă de Theodora Hergelegiu, presupun că după un text propriu, de vreme ce autorul scenetei **Banca** nu este indicat. Trei femei se întălnesc întâmplător într-un parc, pe o bancă: o femeie de afaceri, o prostituată și o mamă de familie, adică aproape toată tipologia feminină, așa cum este ea înscrisă în imaginarul masculin. Conform convenției teatrale a coincidențelor, ele iubesc fără no-

roc același bărbat. Fiecare își dă toată silința să-l păstreze: una face bani, alta amor, alta mâncare. În zadar, individul, un *macho*, nu vrea decât să se strecoare prin ochiurile plasei formate din rețeaua feminină. Piesa arată clar că adevărata victimă este bărbatul, pe care fiecare femeie vrea să-l mulțumească în felul ei, nici una să-l înțeleagă. Nici el nu se înțelege pe sine, tocmai de aceea are nevoie (încă) de femei: prin intermediul lor, își definește identitatea.

Am remarcat în interpretarea Monicăi Eftimie (Mama) o compoziție savuroasă, bazată pe un simț comic sigur. Celelalte două interprete au bunăvoința și sânguința unor amatoare. Gavril Pătru mi s-a părut destul de dezorientat de rol, dar mi-am dat seama că are charismă când, la sfârșit, a mesmerizat-o pe colega Irina Coroiu, determinând-o să accepte o biată floare pe care o tot aruncase și desfoliate în timpul spectacolului.

Adrian Mihalache

E ușor a spune versuri...

Camil Petrescu spunea că poezia se scrie la douăzeci de ani, romanul la treizeci, teatrul la patruzeci și filosofia la cincizeci și următorii. Aceasta nu înseamnă că recitalurile de poezie trebuie susținute de tineri. Faptul că ani de zile s-au recitat "Dușmancele" și "Moartea lui Fulger" la serbările de sfârșit de an și la admiterile în facultate nu trebuie să ne inducă în eroare. Ca să poți da poeziei viață scenică, trebuie să fii nu numai dătător și talentat, ci, în primul rând, să fi trăit. Să fi trăit dezamăgiri, iubiri, triumfuri, plictiseli

și, mai ales, să fi apucat să reflectezi asupra lor. Să fii răvășit de ceea ce ți-a fost dat să-nduri. Așa se explică de ce marile spectacole de poezie se susțin la post-maturitate, cum au dovedit-o, printre alții, Leopoldina Bălănuță, Antoinette Vitez, Irina Răchițeanu.

În cazul de față - **De-a v-ați ascuns**, spectacol pe versuri de T. Arghezi, în regia Ancăi Colțeanu -, decupajul poetic este ingenios (cu excepția faptului că interpretarea "Fătălăului" ca de la fată la băiat schimbă complet sensul), jocul de scenă,

bine condus, dar rezultatul este modest. Ligia Stan este frumoasă și, printre smiorcăieli, articulează corect ceea ce trebuie să pronunțe. Silviu Biriș se încordează cu elan, are o tensiune care se transmite, lipsește însă... complexitatea, pe care doar maturitatea o aduce (câteodată). *Ripeness is all*, spunea Shakespeare, care se pricepea. Puteau măcar să aleagă altceva: poeme de amor, poezie politică, parodii inteligente, orice, dar nu Arghezi! Pe de altă parte, a fost agreabil, elegant, în stil. De ce-aș fi trist? Și totuși... **A. M.**

Un punct de sprijin

Ambițiosul program al Centrului Cultural "Teatrul din Tumul", lansat pentru perioada 1998-2000, și-a propus integrarea Sighișoarei în circuitul cultural național și internațional, prin intermediul unor manifestări extrem de variate, grupate în zece secțiuni: *Theatrum mundi*, *Musica sacra*, *Ars longa*, *Verba volant*, *Aperto libro*, *Alter ego*, *Magister dixit*, *Gaudeamus*, *Intra muros*, *Imago*. În speranța susținerii unei terapii prin spectacol, benefică "nu numai pentru oameni, dar și pentru cetății", originalul teatru alternativ tutelează călătorii fantastice sau aplicate prin tunelul timpului, convocând toate muzele și artele care le reprezintă, inclusiv arta a 7-a, celebrată în această construcție de secol VII. Loc unde inițiatorii programului condus de Radu Macrinici își propun chiar să mute agora, astfel încât Tumul "să reprezinte un simbolic kilometru zero al renașterii Sighișoarei".

Cauza acestei nobile întreprinderi a fost susținută concret și la București. Astfel, Institutul francez din capitală a găzduit pe

scena Sălii "Elvire Popesco" un recital de pantomimă semnat de un profesionist al genului. George Ciolpan s-a născut în Republica Moldova, dar acum s-a stabilit în România; a studiat la Institutul de Artă din Chișinău, Institutul de Teatru, Muzică și Cinematografie din Sankt-Petersburg și la École du Mime Corporel Dramatique din Paris. După 1989 a călătorit prin Europa și Africa, dând reprezentații de succes. **Le point d'appui** și l-a conceput ca pe un scenariu extrem de simplu, în câteva tablouri ale căror titluri sunt prezentate pe panouri, precum inserturile unui film mut. Memorabile rămân secvențele în care forța expresivității corporale este maximă, sugerând impresionant materia dezlănțuită cosmogonic sau, din contra, scurgerea

cronometrată a timpului perpetuu. Cu minimum de gesturi sunt redată viața și suferința unui copac ori zborul înalt al unei păsări. Calitățile mișcării plastice se iau la întrecere cu cele ale imaginației febrile pentru a invoca și teme mai complexe, cum ar fi cea a unei obscure agresiuni armate asupra unui biet constructor de castele de nisip. Sau ideea însăși a devenirii speței umane, evoluție și involuție...

Irina Coroiu

